

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 6 maja 2019 r.

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci oraz
niektórych innych ustaw**

(druk nr 1163)

I. Cel i przedmiot ustawy

Obecna nowelizacja ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2018 r. poz. 2134, z późn. zm.) obejmuje świadczeniem wychowawczym wszystkie dzieci do 18. roku życia, również te, które przebywają w domu pomocy społecznej (uzupełnienie art. 4 ust. 2). Uchyla uregulowania dotyczące kryterium dochodowego uprawniającego do tego świadczenia, zarówno przepisy, które bezpośrednio odnoszą się do dochodu (jak np. katalog dochodów, wysokość kryterium dochodowego czy utrata i uzyskanie dochodu), jak i pośrednio związane z uzależnieniem przyznania świadczenia wychowawczego od dochodu. Katalog uprawnionych zostaje rozszerzony poprzez nowelizację ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wpieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, z późn. zm.), która dotyczy dzieci umieszczonych w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, placówkach opiekuńczo-wychowawczych typu interwencyjnego, typu specjalistyczno-terapeutycznego, regionalnych placówkach opiekuńczo-terapeutycznych i interwencyjnym ośrodku preadopcyjnym. Przyznaje się im, do ukończenia 18. roku życia, dodatek w wysokości świadczenia wychowawczego.

Ponadto ustawa nowelizuje bądź dodaje przepisy dotyczące postępowania w sprawach o świadczenie wychowawcze:

– wprowadza 3-miesięczny termin na złożenie wniosku o ustalenie prawa do świadczenia, liczony od dnia urodzenia dziecka, na złożenie wniosku o świadczenie na to

dziecko, co ma na celu przyznanie świadczenia wychowawczego z wyrównaniem od dnia urodzenia dziecka,

– reguluje przyznanie świadczenia wychowawczego drugiemu z rodziców dziecka w przypadku śmierci rodzica, któremu świadczenie zostało przyznane na dany okres lub który zmarł przed rozpatrzeniem złożonego wniosku, umożliwiając tym samym zachowanie ciągłości pobierania świadczenia,

– zmienia okres, na jaki będzie ustalane prawo do świadczenia wychowawczego (1 czerwca–31 maja następnego roku),

– wprowadza przepisy proceduralne regulujące sposób postępowania w przypadku zmiany miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się albo otrzymującej świadczenie wychowawcze,

– likwiduje obowiązek rozstrzygania o przyznaniu świadczenia w drodze decyzji administracyjnej na rzecz wydawaniu informacji o przyznaniu świadczenia (decyzja administracyjna pozostanie w sprawach odmowy, uchylenia, zmiany prawa do świadczenia wychowawczego, a także nienależnie pobranych świadczeń).

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2019 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt rządowy (druk sejmowy nr 3387) wpłynął do Sejmu 16 kwietnia 2019 r. Pierwsze czytanie odbyło się na 80. posiedzeniu Sejmu. W debacie został złożony wniosek o odrzucenie projektu ustawy w pierwszym czytaniu. Wniosek nie został poparty większością głosów (9 głosów za, 372 przeciw, 16 wstrzymało się). Zgłoszono także wniosek o skierowanie projektu dodatkowo do Komisji Finansów Publicznych, wniosek uzyskał 181 głosów za, 222 przeciw, przy 1 wstrzymującym się. Projekt został skierowany do Komisji Polityki Społecznej i Rodziny, która przygotowała sprawozdanie zawarte w druku nr 3389. Projekt został doprecyzowany m. in. o uprawnienie do świadczenia wychowawczego dzieci przebywających w domu pomocy społecznej, dodano ponadto korekty redakcyjne i uzupełnienia związane z przyznawaniem świadczenia dzieciom umieszczonym w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. W drugim czytaniu zostały zgłoszone poprawki o charakterze merytorycznym, dotyczące wysokości świadczenia oraz zakresu podmiotowego ustawy. Poprawki zostały odrzucone.

Ustawa została przyjęta na 80. posiedzeniu Sejmu w dniu 26 kwietnia 2019 r. 379 głosami za, 20 przeciwnymi, przy 8 wstrzymujących się.

Ustawa nie budzi zasadniczych wątpliwości natury legislacyjnej.

Bożena Langner

Główny legislator